

CE MIA KOPH ΠΕΘΑΜΕΝΗ
ΚΑΙ ΘΑΜΕΝΗ ΣΤΑ ΞΕΝΑ
Γ.Δ-Δ.Μ

“Γιατί τό λένε θάνατο καί δέν τό λέν Ζωή;”

ΛΟΓΙΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ

Άχαρα, ανάξια είναι να φτάσουν
Τα λόγια μου ως εσένα-κρίμα!
Τί κι’άν σέ στίχους συνταιριάσουν
Τί κι’άν τὰ σφιχτοδέση η ρίμα!

Γραμμένα για να τα διαβάσουν
Δέν πάν μακρύτερα απ’τό μήμα:
Μέ τί φτερά να φτερουγιάσουν
Χάρτινοι αυτοί δετοί από νήμα;

Τής αρμονίας η γλώσσα μόνο
Φέρνει απ’τόν άνθρωπο τόν πόνο
Στά Ουράνια καί στα Καταχθόνια:

Σ’Ορφέως χέρια η Απολλώνεια
Λύρα τις πόρτες του Άδη ανοίγει
Κι’ αστέρινη μέ τ’άστρα σμίγει.

Μ'ότι έχω μέσα αθάνατο σέ νιόθω.

Όταν, τρελή παιδούλα, τα παιγνίδια
Στά γόνατά μου απάνω παρατούσες
Κι'ώς νά ήταν για τίς κούκλες σπυ στολίδια
Τραγούδια νά σου γράψω μού ζητούσες,

Ποιός νά το ξέρη, πώς θά τ'αποχτούσες
Τήν ώρα, πού για μακρινά ταξίδια
Διαβατάρικο πουλί θά πετούσες;-
Μά θά τό μάθης τάχα τώρα κ'ή ίδια;- - -

Νά είχα τήν πίστη τού τραγουδιστή
Μιάς άλλης πρίν φευγάτης αδερφής σου,
Θά λεγα : Στην παλάμη τήν κλειστή

Πάρε τα τά τραγούδια μου μαζί σου
Πρίν η ψυχή απ'τή Λήθη ποτιστή,
Άνοιξε, διάβασέ τα – και θυμήσου!

Κι' όταν μικρούλα ακόμα, δεν μπορούσες
Τά ωραία τής Τέχνης νά καταλαβαίνης,
Τών Προπυλαίων τίς σκάλες ν' αναβαίνης
Μαζί μου χαίρουν και λαχταρούσες.

Μ' ένα ξεχείλισμα χαριτωμένης
Τρέλας σά γνώριμές σου χαιρετούσες
Τίς γελαστές και χαμηλοβλεπούσες
Κόρες παλιάς γενιάς μαρμαρωμένης.

Τί πώς σάς χώριζαν αιώνων αιώνες;
Κι' αν χτίζονται κι' αν πέφτουν Παρθενώνες,
Ίδιο τό χώμα – τά βλαστάρια του ίδια.

Κ' εσύ κ' εκείνες τής Αθήνας γέννα,
Σάς έσμιγαν τα πλούσια μοιρασμένα
Τής μητρικής κληρονομιάς στολίδια.

Νά βλέπης τ'άστρα τ'ουρανού
Παιδιάτικη σου ήτον συνήθεια.-
Μάντευες κάτι απ'την αλήθεια
Τού Αλείρου καί Παντοτινού

Θωρώντας τα άσβυστα καί πλήθια;
Ή τά συνταίριαζες στό νού
Σάν κάποιου κόσμου μακρινού
Φωτοπλασμένα παραμύθια ; - - -

Καί ξαγρυπνούσες ώρες κι' ώρες
Μ' ορθάνοιχτες τίς δυό σου κόρες
Στά σκοτεινά τού κρεβατιού;---

Νιόθοντας ξάγρυπνα πώς μένουν
Τ' άστρα κι' ολονυχτίς διαβαίνουν
Πάνω απ' τή στέγη τού σπιτιού.

Στήν ξενιτιά φευγάτη κορασίδα
Μέ τρέλα καί μ'αφροντισιά περίσσια,
Μέ μιά ολοστρόγγυλη όψη παιδακίσια,
Μέ μιά μαυρόμαλλη ριχτή πλεξίδα- - -

Γιά μιά άνοιξη μακριά από την πατρίδα
Χαμόδεντρο έφτασες τά κυπαρίσσια
Μέ τή λιγνή κορμοστασιά τήν ίσια.-
Ω,τών ματιών μου ξάφνιασμα όταν σέ είδα!

Ανέγγιχτη γιά πάντα, σκαλισμένη
Σέ δυό δακτυλιδόπετρες, μού μένει
Στίς κόρες των ματιών μου η ζωγραφιά σου

Κί' ο νους μου θά παιδεύεται τού κάκου
Νά φανταστή τή νιόβλαστη ομορφιά σου
Σάν κούφια ρίζα στό βυθό ενός λάκκου.

Κι' όμως τήν ώρα, πού πετούσες
Σ' ονειροπέλαγα πλατιά,
Πίσω απ'τή γελαστή ματιά
Κρυφό τό κλάμα σου κρατούσες.

Τήν ιερή γή, πού παρατούσες
Γιά τή μαγεύτρα ξενιτιά,
Μέσ' σέ παιδιάτικα χαρτιά
Προφητικά αποχεραιτούσες:

Πατρίδα, Ελλάς, γαλανομάτα
Νύφη λευκή, δάκρυα γεμάτα
Τά μάτια μου έχω καί πονώ.

Ποτέ δέ θά ξαναγυρίσω
Καί τό έχε γειά, πού θά σ'αφήσω,
Θά είναι έχε γειά παντοτεινό.

Τ'αιτόπουλο αιθερόφταστο ζυγίζει
Τά δυό φτερά μέ μάτια λαμπερά
Χαμοκυττώντας κάμπους καί νερά
Διαλέγει μιá κορφή κ' εκεί καθίζει.

Κι' όταν τόν ήλιο ολοφλόγο αντικρύζη
Καί τίς ανάερες στράτες λαχταρά,
Σφίγγει τά νύχια, απλώνει τά φτερά
Κι' από ψηλή κορφή ξεφτερουγίζει.

Καί σύ, όταν κίνησες στή Γή νά ρθής,
Χωρίς στό δρόμο σου να πλανεθής,
Σέ μιá κορφή τού Ωραίου ολόισα φτάνεις.

Κι' όταν νά φύγης πόθησες ξανά,
Βρήκες πάνω απ' τής Γής τά ταπεινά
Μιά άλλη κορφή τού Ωραίου για νά πεθάνης.

Στό δρόμο ανάμεσα ή στην ανοιχτή
Τήν πόρτα ακόμα μέ το νού θωρώ τη
Τή βιαστική, ανυπόμονη σου νιότη
Νά ρχεται απλόχερη νά μέ δεχτή.

Μαντατοφόρα ή μάντισσα ταχτή,
Καλό, κακό, κρυφό, ολοφάνερο- ότι,
Κλαίοντας σκυφτή, γελώντας πεταχτή,
Νά μού τό πής εμένα ήθελες πρώτη.

Κλεισμένη η πόρτα-ο δρόμος αδειανός
Καί σύ φευγάτη-κ'εγώ, ταπεινός
Προσκυνητής στή στάχτη τής θυσίας,

Σέρνομαι μέ μιά πίστη μυστική:
Πώς καρτερείς νά μέ δεχτής κ'εκεί
Πρώτη στην πόρτα της Αθανασίας.

Σά νά τούς έζωνε σκοτάδι
Τόν καιρό πού μαζί τους ήσουν,
Δέν μπόρεσαν νά σέ γνωρίσουν
Από κανένα σου σημάδι.

Μάτια τυφλά! Όλοι νά νομίσουν
Απ'τό δικό τους το κοπάδι
Κ'εσένα, ευγενικό ζαρκάδι,
Πώς ήταν άξιοι νά γεννήσουν!-

Ό, τή φριχτή σου στενοχώρια:
Νά νιώθης πού είσαι απ' όλους χώρια
Κι' όμοια τους νά σέ λέν εκείνοι,

Κι' όποιος απ'τό κοπάδι τύχη
Μέ τήν κοντή δική του πήχη
Νά σέ μετρά καί νά σε κρίνη!

Βαρήκοι καί κοντόφθαλμοι πλασμένοι,
Κόσμο έχοντας του κόσμου ένα κομμάτι,
Πιστεύουν οι άπιστοι πώς είναι κάτι,
Στού κορμιού τους τά σύνορα όσο μένει.

Μά εγώ τί κι'άν σε ξέρω πεθαμένη
Κι'αθώρητη κι'ανάκουστη, φευγάτη
Μακρύτερα απ' ανθρώπου αυτί και μάτι-
Πρέπει γι'αυτό νά σε θαρρώ χαμένη;

Τώρα, πού σ'έχει ο θάνατος φυλάξη,
Πού τίποτε από σένα δέ θ'αλλάξη
Μ'όσα όνειρα παράκαιρα κι'άν πλάσω,

Χώρια από πόνο καί καυμό καί πόθο
Μ'ό,τι έχω μέσα αθάνατο σέ νιόθω
Κι'ούτε φοβούμαι πιά πώς θά σε χάσω.

Σά φωτισμένη απ'αγιοκέρια
Μέσα στίς δίπλες ενός ράσου ,
Μέ σφαιριστά τὰ βλέφαρά σου,
Μέ σταυρωτά τὰ δυό σου χέρια.

Τίποτε τό άξιο ολόγυρα σου!-
Ποθούσες πιό λαμπρά τα αστέρια,
Λευκότερα τὰ περιστέρια,
Ρόδα άλλων κήπων στά όνειρά σου.

Χωρίς καμμιά νά σέ ταραΐξη
Γιά τ'αγαθά τὰ πιποτένια
Τής Γής, λαχτάρα, αγάπη κ'έννοια.

Χρόνους επέρασες δεκάξι
Στό μοναστήρι σου κλεισμένη:
Καλόγρια αδιάφορη καί ξένη.

Πρίν τό λιγνό κορμί σου άγριος βοριάς
Ξεριζωμένο τό χαμοκυλήση,
Φυσά χαιδευτικά νά τό λυγαριάς

Πρίν μέσ' στή σκεπή καταχνιάς βαριάς
Τών μεγάλων ματιών σου η λάμψη σβύση,
Τά διπλοσμαραγδώνει η στερνή δύση
Μιάς ασυννέφιαστης καλοκαιριάς

Πρίν απ'τού Μάη τό κάμα μαραθούν
Χλωμά απριλόροδα τά δυό σου χείλη,
Τού γέλιου η πεταλούδα τά φιλεί

Καί πρίν όλα περάσουν καί χαθούν,
Τού τεχνίτη Ηλίου τό άσφαλτο κοντύλι
Τά δείχνει αθάνατα σέ ένα γυαλί.

Μάτια μεγάλα, ξέφωτα του νού,
Κάτω απ'τά δυό σας φρύδια τά σμιχτά
Πότε καθρέφτες ξάστερου ουρανού,
Καί πότε μέσ' στό κλάμα σας πνιχτά,-

Απ'τη σκλαβιά ακρολίμανου στενού
Κυττάζατε πρὸς πέλαγα ανοιχτά
Με πόθο του Αγνώστου, του Μακρινού,
Τού Άφταστου, πού κανείς δεν αποκτά.

Μά πρὶν μακριά, γλάρου φτερό, φανή
Του πλανεμένου Ορέστη τό πανί
Γιά τής πατρίδας σας το γυρισμό,

Πρόφτασε η βάρκα του Ξενιτευτή
Γιά νά σάς πάρη, νά σάς πάη αυτή
Σ'ότι ποθήσηατε- ή στο χαλασμό!

Πόσα μας φανερώνει ο θάνατός σου,
Πού μας είχε η ζωή σου αποκρυμμένα!
Τό λάλημα του Κράχτη άκουες εντός σου---
Τώρα τα ξεδιαλύναμε ένα-ένα:

Τή ραθυμιά κάθε κινήματός σου,
Τά βαθιά μάτια τά τρικυμισμένα
Και τό πικρόγελο τού στόματός σου,
Γιά μιά παιδούλα αταίριαστα και ξένα.-

Και τό άξαφνο λαμπαδωτό κορμί
Τής σκλάβας σου ψυχής ήτον ορμή
Και τίναγμα απ'τό χώμα πρόσ τά Ουράνια

Και τά δυό χέρια, πού άπλωνες, φτερά
Γιά νά πεταξής τή στερνή φορά
Μαζί μέ τούς αϊτούς και τά γεράνια.

Πήρες απ'τή ζωή μιά απλοχεριά
Καί κράτησες μόνο δεκάξι χρόνια
Τ'άλλα μ'αποστροφή καί καταφρόνια
Τ'απόριξες σάν ψεύτικα φλουριά.

Τόν ίδιο δρόμο μέ τά χελιδόνια
Περνώντας ήρθες τήν καλοκαιρία
Μά πρίν καρπίσουν τ'άνθη στά κλαριά
Πέταξες απ'τά πρόσκαιρα στά αιώνια.

Ψυχή μέ σάρκα ανθρώπινη ντυμένη,
Σέ σφαλερά ακροτόπια πλανεμένη,
Σταμάτησες στήν άκρη απ'τούς γκρεμούς.

Πρόφτασες, πρίν φτερά τά χέρια απλώσης,
Τής Κόρης τίς επιθυμίες νά νιώσης,
Μά όχι καί τής Γυναίκας τούς καϊμούς.

Σάν από κάποια προσταγή
Σταλτή η ψυχή σου, αλλού πρίν φτάση,
Διαβάτρα βιαστική απ'τή γή
Περνά χωρίς νά ξαποστάση.

Μ'απ' τό λιοπύρι έχει φρυγή,
Κι'όπου Ομορφιάς βρύση προφτάση,
Κι'όπου Σοφίας βρεθή πηγή,
Πίνει η ψυχή σου νά χορτάση.

Άσβυστη η δίψα της, ακόμα
Κι' όταν σφαλίστηκε τό στόμα,
Κι'όταν σκοτείνιασε η ματιά!---

Κ'έχει θαφτή στό κοιμητήρι
Μαζί σου τό αδιανό ποτήρι
Μέ τή στερνή σταλαματιά.

Στερνή σου εικόνα: Σκλάβα σέ παλάτια
Κρεμαστά ανάμεσα στή γή καί στ'άστρα,
Πού κάποια Μοίρα σ'έκλεισε χαλάστρα,
Τί λαχταράς μέ τά μεγάλα μάτια;

Τού Απέραντου καί τού Αγνώστου ξετάστρα,
Τόν πόθο έχεις νά ιδής στά ουράνια πλάτια
Ψηλά καί πέρα απ'τού χιονιού τά κάστρα
Τά φτερωτά τής σωτηρίας σου άτια.-

Τού κάκου αναζητά η ματιά σου στά ύψη
Τό λυτρωμό σου θά βρή όταν θά σκύψη
Στά βάθη ενός γκρεμού αγκαθοστρωμένου.

Στερνή σου εικόνα! – Μιά γωνιά τής πρέπει
Κάτω απ'τής Θεϊκής θυσίας τή σκέπη,
Μπροστά στά πόδια ενός Εσταυρωμένου.

Έφυγες, πρὶν στή γῆ κουρελιασμένα
Τὰ νυφιάτικα πέπλα σου συρθοῦν,
Πρὶν τῆς ψυχῆς σου τ'Ἄγια συληθοῦν
Απὸ βεβήλων χέρια μολυσμένα.

Καλότυχη! ποιοὶ θὰ σε λυπηθοῦν;
Ὡς ἤρθες φεύγεις: πάναγη παρθένα- - -
Κ'ἂν σέ θρηνώ, δέν κλαίω τὴν ἴδια εσένα,
Μὰ ὅσα μαζί σου ωραία θὰ χαθοῦν.

Απὸ τὴν ὥρα, πού εἶσαι εσύ φευγάτη,
Μ'εσένα ἔφυγε, ἔλειψε ἀπ'ὅλα κάτι:
Λιγότευε τοῦ κόσμου ἡ ομορφιά,

Σὰν κάποιου κρίνου ο κλώνος νὰ χη σπάση,
Σὰ μιά φωνή ἀηδονιοῦ νὰ χη σωπάση,
Σὰ νὰ χη σβύση ἓνα ἄστρο ἡ συννεφιά.

Τώρα ξέρω κ'εγώ πώς να πεθάνω.

Είμαι άρρωστη! Άν σας τυρρανώ,
Νά είστε για μένα σπλαχνικοί.
Μή με νομίζετε κακή.
Όχι, δέν είναι αληθινό

Κι' όποιος μέ κρίνει με αδικεί.
Θά παιρνα από τόον Ουρανό
Τή χάρη αυτή, νά μήν πονώ,
Κακή άν με νόμιζαν Εκεί ;

Το αγνό σου χείλι μαρτυρά
Τί πόνους πέρασες φριχτούς,
Ω πρώτη μέσ' στους διαλεχτούς

Μά είδες τό Θαύμα φανερά
Μέ μάτια νέας Μαγδαληνής
Καί πίστεψες πώς δέν πονείς.

Ποιό Θάμα στ' όνειρο σου εφάνη;
Τί πίστεψες για να μπορέσης
Στεριοπατώντας να μην πέσης
Στήν ψεύτρα αντιφεγγίστρα Πλάνη;

Δέ σου ταξε πώς θά σε γιάνη,
Σου είπε πώς πιά δέ θά πονέσης-
Και πήρες μόνη να φορέσης
Τού μαρτυριού σου το στεφάνι.

Από το Φώς τών Φώτων πού είδες
Κι' από τίς τριλαμπές του αχτίδες
Στήν έκστασή σου φωτισμένη

Πέρασες τή μεγάλη κρίση.
Μά είναι γραφτό: <<Όποιος αντικρύση
Τήν όψη του Θεού πεθαίνει>>

Απ'τη βραδιά, πού είχε φανή
Στόν ύπνο σου όνειρο τό Θάμα,
Μέ πίστη τό ταξες τό τάμα,
Πώς θά ντυθής σάν ορφανή

Κι' άρχισε τό άφωνο τό δράμα- - -
Γιά τή δική σου τή θανή
Φόρεσες μαύρα ζωντανή
Χωρίς παράπονο καί κλάμα

Καί τα στερνά σου τά στολίδια
Δύο γιά παιδούλες δαχτυλίδια
Στή θλίψη αταίριαστη ομορφιά,

Μακριά σου τά ριξες κ'έκείνα,
Κι' απόμειναν, γυμνά σάν κρίνα
Τά χέρια σου γιά τά καρφιά.

Για να τηρήσης τό θείο νόμο
Κι'ώς τη βαρύτερή του ρήτρα,
Τού κορμιού τού αρρώστου νικήτρα,
Πήρες τού Γολγοθά τό δρόμο,

Μάρτυς μαζί καί προσκυνήτρα,
Σκυφή μέ το σταυρό στόν ώμο,
Νά φέρης ώς τόν Άγιο Δόμο
Ψηλά τής σωτηρίας τά λύτρα.

Κι' όταν απ'τό σταυρού τό βάρος
Σού λειψε τό στερνό σου θάρρος
Στ'ακρόκορφα τά σκαλοπάτια,

Πρόφτασαν άγγελιοι ν'απλώσουν
Τά χέρια καί νά σέ στυλώσουν
Αθώρητοι σ'ανθρώπων μάτια.

Κι'άν δέ σου ανοίχτηκαν πλατιά
Τ'Απόκρυφα γιά να πιστέψης,
Σάφησε μιά χαραματιά
Τῆς πόρτας κάτι νά μαντέψης

Τό αθώρητο σ'άλλων ματιά
Πρόφτασες πέρα ν'αγναντέψης,
Τό ανάκουστο άκουσαν τ'αυτιά
Κι'άπλωσες τό άυλο νά χαιδέψης.

Άναστρο φώς τό αγνάντεμά σου,
Τό άκουσμα Αγγέλων μουσική,
Σέ ρόδων πνοή τό χάιδεμά σου- - -

Κ'έκραξες μ'έκσταση Πυθίας
Καί μέ φωνή λαχτάρας θείας :
Ω! Τί ωραία πού είναι Εκεί!

Σκορπώντας δίχως αργοπόρια
Τ'άνθη τής όψης σου, ξεσκλίδια,
Τίς χάρες τού κορμιού, αποφόρια,
Καί τά μαλλιά σου, αποχτενίδια,

Θέλησες την ψυχή την ίδια
Κι' απ' ότι πρόσκαιρο είχε χώρια,
Δίχως τά δανεικά στολίδια,
Γυμνή ν'αφήσης καί πανώρια.

Διάφανη η σάρκα σου καί λίγη
Τήν ψυχή ανάλαφρα τυλίγει,
Πέπλο, πού νύφες νά ζηλέψουν- - -

Καί μένουν μόνα άπό όλα τ'άλλα
Τά δυό σου μάτια, πιό μεγάλα,
Σάν τ'άστρα πρίν βασιλέψουν.

Σάν κάτι, πού η ψυχή σου είχε αποκρύψει
Κατάβαθα ώς τήν ώρα τή στερνή,
Καί πρίν γοργοπετάξει στ' άγνωστα ύψη,
Τ' άφησε στή μορφή σου νά φανή,

Στά μάτια, πού τό φώς τους είχε λείψει,
Στά χείλη, πού τούς κόπηκε ή φωνή,
Στήν όψη, πού δε ζή κι' όυτε πονεί,
Σ' όλα χύθηκε απέραντη μιά θλίψη.

Πολύ βαριά τού πόνου η ξαγορά!
Δέν μπόρεσε η γαλήνη τή χαρά
Νά φέρη ουδέ στού λυτρωμού τήν ώρα.

Μά τάχα η θλίψη ήτον περαστική ;
Κ' η λησμονιά τήν έχει σβύση εκεί
Πού πήγες- ή θλιμμένη είσαι κι' ώς τώρα;

Έφτασε η ώρα, δέν αργεί,
Πού τ'ανοιχτά μάτια θα κλείσης,
Κι' ο πόθος σου είναι ν'ασφαλίσης
Τής σωτηρίας σου τή φυγή

Κι' απόλα πριν ζητάς νά λύσης
Χρυσή αλυσίδα τή στοργή,
Μήπως, δειλιάζοντας, στή Γή
Νά μείνης σκλάβα της θελήσης.

Εσύ, η παιδούλα ή πιό χαδιάρια,
Πού πάντα είχες κρυφή λαχτάρα
Γιά γόνατα καί για αγκαλιά,

Τίς μέρες τής ζωής τής λίγης
Αποτραβιέσαι, να ξεφύγης
Ός καί τής μάνας τά φιλιά!

Τὴν ὥρα τὴ στερνὴ ἀπλωσες σὸ χτένι
Κ' ἔρριξες τὰ χυτὰ μαλλιά στὴ ράχη.
Νὰ πέσουν στὸν Θερμοπυλῶν τὴ μάχη
Θέλησαν οἱ Τρακόσοι χτενισμένοι.

Τὴν ὥρα τὴ στέρνη, ανακαθισμένη,
Πήρες νερό καὶ νίφτηκες μονάχη.-
Μιά χάρη ζήτησε ὁ Σωκράτης: νὰ χη
Στερνὸ λουτρό. Λούζεται καὶ πεθαίνει.

Ψυχούλα ἐσύ δειλὴ, ποὺ τοῦ θανάτου
Θὰ σ' ἔσκιαζε καὶ μόνο τ' ὄνομά του,
Γιὰ πὲς μου, τὴν υπέρτατη ὥρα ἐκεῖνη,

Τὴν κρῦα τοῦ αντικρύζοντας θωριά,
Ποὺ βρήκες τοῦ Σοφοῦ τὴ θεία γαλήνη
Καὶ τοῦ Σπαρτιάτη τὴν παλικαριά;

ὦ τὰς ηλιοχάρης Αθήνας γέννα,
Ποῦ σοῦ χε δῶση ὁ Ἥλιος γνώρισμά τοῦ
Τὰ μάτια σου ἀπ' τὴ φλόγα τοῦ αναμμένα,
Τὰ χεῖλη σου θερμά ἀπ' τὸ φίλημα του.

Τὸ μαθε πὼς λιγοψυχὰς στὰ ξένα
Κ' ἦτον ἀκράτητο τὸ θέλημά του
Νὰ ἰδῆ τὴν Αθηνώτισσα παρθένα
Πρὶν τὴ σκεπάση ἡ νύχτα τοῦ θανάτου.

Καὶ ἦρθε μιά μέρα ολόφεγγος νὰ σ' ἔυρη,
Νικώντας τὸν ἀνήλιαγο Δεκέμβρη,
Σπώντας τοὺς πάγους, λιώνοντας τὸ χιόνι

Κ' εὐσὺ τὸν γνώρισες τὸν Ἥλιο ἐκεῖνο
Καὶ θρήνησες τὸν τελευταῖο σου θρήνο
Σὰν Ἰφιγένεια καὶ σὰν Ἀντιγόνη.

Θρηνείς τόν Ἴλιο, πού θά χάσης;
Μήπως θά κατεβῆς στόν Ἄδη,
Μέσα στό ἀνήλιαγο σκοτάδι,
Κ'αἰώνες αἰώνων θά περάσης;

Εσύ, στόν κόσμο πού θά φτάσης,
Θά βρῆς τή μέρα χωρίς βράδι
Καί χιλίων Ἴλιων φῶς ομάδι
Θά πίνης ὡς πού νά χορτάσης,

Τῆς Βεατρίκης ἀξία κόρη,
Θωρώντας ἀφοβα- ὦ χαρά σου!-
Μ'ορθάνοιχτα τὰ βλέφαρά σου
Κι'έτρεμες τῶν ματιῶν τίς κόρες
Ψηλά στό θρόνο τοῦ Εμπυρείου
Τήν πάμφωτη ὄψη τοῦ Κυρίου.